

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **H., s. r. o.**, zastoupeného JUDr. Gustavem Schalkem, advokátem se sídlem Praha 5, Borovanského 22, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje, odbor krajský živnostenský úřad**, se sídlem České Budějovice, U Zimního stadionu 1952/2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. 3. 2005, č. j. 10 Ca 11/2005 - 17,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. 3. 2005, č. j. 10 Ca 11/2005 - 17, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností včas podanou ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora označeného usnesení krajského soudu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Napadeným usnesením bylo zastaveno řízení o stěžovatelově žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2004, č. j. KUIJK/24232/2004 OKZU, kterým bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Obecního živnostenského úřadu Jindřichův Hradec ze dne 2. 8. 2004, č. j. Živ/04/SŘ-26, o zrušení stěžovatelových živnostenských oprávnění pro neplnění povinností vůči státu na úseku sociálního zabezpečení. Krajský soud řízení zastavil, neboť stěžovatel nezaplatil soudní poplatek ve stanovené lhůtě (§ 9 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích).

Stěžovatel proti tomu v kasační stížnosti namítá, že výzva k zaplacení soudního poplatku byla nesprávně doručena k rukám F. V., který není oprávněn za stěžovatele jednat, neboť byl ze společnosti rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 5. 2003, č. j. 13 Cm 596/2002 - 78, vyloučen k právní moci tohoto rozsudku

(k 12. 8. 2003). Valnou hromadou byl pak dne 13. 1. 2003 odvolán z funkce jednatele. Tyto změny jsou předmětem dosud neskončeného řízení o zápisu do obchodního rejstříku. Podle stěžovatele F. V. jednal a jedná v rozporu se zájmy stěžovatele a proto je doručení této osobě neúčinné (§ 47 odst. 2 a § 21 odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád /dále též „o. s. ř.“/). Stěžovatel poukazuje rovněž na to, že v podané žalobě uvedl jako adresu pro doručování adresu odlišnou od té, na kterou bylo doručováno. Předpokládal tedy, že soud bude na tuto adresu doručovat, jak ostatně činil ve věci vedené pod sp. zn. 10 Ca 198/2003. Postup krajského soudu tedy považuje za nezákonný a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Namítán je kasační důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení. Tuto nezákonnost stěžovatel spatřuje v pochybení soudu, který výzvu nedoručoval na adresu uvedenou v žalobě, nýbrž na adresu sídla stěžovatele, kde si navíc zásilku vyzvedl bývalý společník a jednatel stěžovatele, jednající v rozporu s jeho zájmy.

Ze soudního spisu k tomu vyplynulo, že v žalobě podané ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích dne 1. 2. 2005 stěžovatel uvedl vedle adresy sídla (K. Ř., ul. M. 235) také adresu pro doručování (ing. L. H., J. H., 28. ř. 614/III). Krajský soud však výzvu k zaplacení soudního poplatku za žalobu doručil na adresu sídla stěžovatele. Zásilka byla uložena na poště dne 10. 2. 2005 a dne 18. 2. 2005 byla vyzvednuta, přičemž z doručenky není zřejmé kým (obsahuje pouze razítko stěžovatele a nečitelný podpis). Soudní poplatek pak nebyl zaplacen a krajský soud řízení napadeným usnesením zastavil.

Při úvaze o důvodnosti stěžovatelovy námítky vycházel Nejvyšší správní soud ze znění § 47 o. s. ř., který se prostřednictvím § 42 odst. 5 s. ř. s. použije i v soudním řízení správním. Podle § 47 odst. 1 o. s. ř. se písemnost určená právnické osobě doručuje na adresu jejího sídla zapsanou do obchodního nebo jiného veřejného rejstříku nebo na adresu, kde skutečně sídlí. Jestliže právnická osoba o to požádá, soud předá písemnost k doručení na jinou adresu v České republice, kterou mu sdělila; to neplatí, nemůže-li jí být písemnost v označeném místě doručena způsobem předepsaným tímto zákonem. Z uvedeného tak vyplývá, že soud doručuje právnické osobě na adresu jejího sídla pouze tehdy, nepožádá-li tato osoba o doručování na jinou adresu v České republice. Podmínkou však je, aby bylo možné na tuto adresu doručovat způsobem předepsaným v o. s. ř.

V daném případě stěžovatel v žalobě uvedl adresu pro doručování odlišnou od adresy svého sídla. Takové prohlášení pak dle názoru zdejšího soudu nelze chápat jinak, než jako žádost o doručování písemností na tuto adresu ve smyslu § 47 odst. 1 o. s. ř., § 42 odst. 5 s. ř. s.; zároveň se jednalo o adresu v České republice, na kterou bylo možno doručovat způsobem předepsaným v o. s. ř. Krajský soud tak měl doručovat na adresu uvedenou stěžovatelem jako na adresu pro doručování. Pokud tak neučinil a doručoval na adresu sídla stěžovatele, nelze než takové doručování považovat za nezákonné. Navíc zásilku v sídle stěžovatele mohl převzít jen F. V., tedy osoba, která byla ze společnosti (stěžovatele) krajským soudem pravomocně vyloučena již ke dni 12. 8. 2003 a jejíž zájmy skutečně mohou být v rozporu se zájmy stěžovatele. Přitom krajský soud měl o těchto skutečnostech vědomost, neboť ve věci vedené pod sp. zn. 10 Ca 198/2003 zrušil rozhodnutí

žalovaného právě z důvodu, že ten nesprávně doručoval na adresu společnosti zapsanou v obchodním rejstříku (to je NSS známo z předchozí kasační stížnosti stěžovatele vedené zde pod sp. zn. 2 As 34/2004).

Podle § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb. soud řízení zastaví, pokud marně uplynula lhůta k zaplacení soudního poplatku určená soudem ve výzvě poplatníkovi. Odst. 3 tohoto ustanovení pak soudu ukládá povinnost poplatníka ve výzvě poučít o tom, že řízení zastaví, jestliže poplatek nebude ve stanovené lhůtě zaplacen. Podmínkou pro zastavení řízení je tedy vyzvání poplatníka k zaplacení soudního poplatku, poučení o následcích pokud tak neučiní a jeho následná nečinnost. Je zřejmé, že výzva musí být poplatníkovi doručena, resp. doručována v souladu se zákonem, aby se s ní mohl řádně seznámit. Není-li tomu tak, nelze řízení zastavit. V daném případě nebylo doručováno v souladu se zákonem a nebyly tak naplněny podmínky pro zastavení řízení ve smyslu shora uvedeného ustanovení zákona č. 549/1991 Sb. Zastavil-li krajský soud přesto řízení, postupoval v rozporu se zákonem a důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. tak byl naplněn.

Protože Nejvyšší správní soud zrušil usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích a vrátil věc tomuto soudu k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozhodnutí ve smyslu § 110 odst. 3 s. ř. s.

V novém rozhodnutí rozhodne krajský soud o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti ve smyslu § 110 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. března 2006

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu